

МИТТЕВОСТІ

Він любив фотографувати, потім чаклувати у своїй кімнаті-фотостудії над чорно-білими життєвими відбитками. Неперевершені чорно-білі витвори мистецтва, які отримували молодий майстер, подобалися людям, адже на них були миттевості реалістичні та красиві. Від тих світлин ішло сонячне світло серця, віяв легенький вітерець життя.

«Чорно-білі світлини несуть у цей світ особливу енергетику, на них світло душі проявляється в повній красі, час вирівнюється, і стає неважливим період, на перший план виходить в усій своїй безмежній красі душа», – розповідав він коханій. Вона слухала його голос, вдивлялася у світлини. Так, тепер на них вона помічала вагомі дрібнички, котрі мали величезне значення при створенні цілісної картини. Світлини ніби розкривали найпотемніше.

Поки він розповідав, удивлялася в його грубі, але попри це красиві риси обличчя. Поглядом гладила жорстке, цупке, кучеряве волосся. Кремезний, невисокого зросту молодий чоловік мав мудру давню душу. Наповнювалася коханням до нього, любові до світу...

Роки, котрі провели вони разом, були для неї найщасливішими: кілька років до весілля та рік потому.

Аварія. Без нього вже, але з донькою, залишилася в цьому світі жити за двох. Що ж лишив їй коханий? Світленьку донечку і запас любові років ще так на сімдесят, і світлини, що несуть у собі життя донині, і спогади, і мудрість, і знання, і вміння бачити в штрихах, дрібницях суть, і пазли щастя, пам'ять, почуття. З тих почуттів народився зошиток віршів, написаних уже без нього...

Переглядаю світлини, потім гортаю зошит той із віршами, читаю написане її руками й покликом серця: «Зацвіли сади цвітом білим, нагадали про моє весілля, кохання перше, як пролісок чисте, про плаття біле, фату, намисто...»

Пригадую його та її удвох – щасливу пару. Що ж, хоч були разом, за мірками Всесвіту, недовго, своїм коханням змогли зігріти не лише себе. Тепло того кохання торкнулося промінчиком і мене, й інших, хто тоді попав під його світлі промені. Чи ж то не щастя, що така любов була дарована тій парі? Звичайно, щастя. Вона живе за себе і за нього далі, донька вже в них до-росла, й онучата бігають із кольором волосся, як у ді-дуся. Своє для кожного у Всесвіту звучання, свої світлини і миттевості життя.

